

opfyldte sine Forpligtelser til Kommunen og Staten, for at ikke Frukten af deres Arbejde skal blive fortæret af Druffenbolte, Løssagtige Kvinder og Bagabonder. I dette Maal er jeg fuldstændig enig med den ærede Aaler, om der end i et og andet Punkt er nogen Uenighed imellem ham og mig om Midlerne, hvorved Maalet skal naas; men naar man har det samme Maal for Øie og oprigtig vil stræbe efter at naae det, saa tør det vel haabes, at man kan blive enig om Veien, man skal gaa. Da jeg virkelig tror, at dette er det fælles Maal, som baade Regjeringen og Thinget har, deler jeg aldeles ikke den Betyrning, som fra enkelte Sider er kommen til Orde, om at man vanskelig skulde kunne blive enig om denne Lov. Det forekommer mig, at det netop er en af de Love, hvor de politisk afvigende Standpunkter maa forsvinde, idet jeg anser det for givet, at ethvert Medlem af det høie Thing saa vel som af Regjeringen har det samme Maal for Øie, som den ærede Rigsdagsmand, jeg hentydede til, og jeg derfor tillidsfuldt ventet, at naar vi komme ind paa Forhandlingen af de enkelte Bestemmelser i Loven, ville de afvigende Meninger nærmest angaa saadanne praktiske Spørgsmaal, der gjennem en velvillig Forhandling og Overveielse kunne udjævnes saaledes, at vi kunne faae et tilfredsstillende Resultat ud af Forhandlingerne, og denne efter min Overbevisning meget vigtige Sag dermed finde sin Afgjørelse i denne Rigsdagsamling.

J. Madsen: Jeg vil forudstikke den Bemærkning, at jeg, hvad de Spørgsmaal angaar, som forekomme i det foreliggende Lovforslag, er meget konservativ. Jeg holder nok af, at vi faae alle de nuværende spredte Bestemmelser om Fattigvæsenet samlede i een Lov, men jeg ønsker saa faa Forandringer i det Bestaaende som muligt, idet jeg tror, at alle de Idealer, som fra enkelte Sider opstilles, aldrig ville kunne naaes gjennem Lovgivningsmagten. Jeg vil saaledes først nævne Løven om, at den frivillige Fattigforsørgelse skulde tiltage saaledes, at den tilsidst afløste den tvungne. Denne Tanke fandt sit Udtryk og blev til Virkelighed i de første kristne Menigheder; men den soandt snart bort, og det har senere viist sig, at den ikke lod sig gennemføre ad Statsmagtens eller Lovgivningsmagtens Vej. Ikke desto mindre tror jeg dog, at man bør stræbe hen til at hjælpe de Trængende ved frivillige Bidrag, saa vidt det paa nogen Maade lader sig gjøre; men jeg kommer da strax her til at minde om den Aand, der gaar igjennem den kommunale Styrelse, og som siger: Vi ville nok hjælpe de Trængende, men vi ville helst indskrænke Hjælpen til dem, vi anse for vore Egne. Saaledes som de forskjellige Personer ere stillede i Kommunerne, kan man nu inndeles dem i tre Klasser, nemlig alle dem, der ere under 18 Aar og ere fødte i Kommunen, alle dem, der udover det 18de Aar forblive i Kommunen og lige-

ledes ere fødte der, og endelig alle dem, der have haat stadigt Ophold i Kommunen i 5 Aar, uden andetseds senere at have havt Ophold i samme Tidrum. De derimod, som have opholdt sig i Kommunen i mindre end 5 Aar, og som ikke ere fødte der, blive i Almindelighed betragtede som Fremmede, som Folk, der ere „vandrede ud“, saaledes som det blev sagt af det ærede Medlem for Ødense Amts 1ste Valgfreds (Ottavius Hansen). Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem har viist sig som den mest radikale af dem, der have udtalt sig, idet han frematte den Tanke, at alle de, der vandrede ud fra den Kommune, hvor de ere fødte, for at søge Ophold andetseds, vare Udflugt og Bagabonder; men det tror jeg dog er at gaa altfor vidt. Jeg har tværtimod den Erfaring, at det i mange Kommuner netop er de dygtigste Kræfter, der vandrer ud, og de daarligste, der blive tilbage. Det er vel ikke almindeligt alle Steder, men det kan dog være, at naar de Unge søge deres Brød udenfor Kommunen, maa Grunden dertil søges i Mangel paa Fortjeneste i den Kommune, hvor de ere fødte. Paa Grund af den daarlige Fortjeneste i Kommunen, maa da dennes Beboere lade sig nøie med de mindre gode Kræfter, uden at jeg dog derfor vil falde dem, der blive tilbage, Udflugt eller Bagabonder. Spørgsmaalet er nu her, hvor disse Udvandrede skulle høre hen, naar de ved et eller andet Uheld blive trængende, om de skulle høre til deres Fødefommune eller til den Kommune, hvori de for Tiden opholde sig eller have opholdt sig i længst Tid. Jeg er her, som sagt, meget konservativ, og jeg holder mig da til de 5 Aar som det Tidrum, efter hvilket man skal have erhvervet sig Forsørgelsesret i en Kommune. Jeg har kjendt Bestemmelsen om de 3 Aar, om de 5 Aar og om de 15 Aar, og naar jeg sammenligner Virkningerne af disse forskjellige Tidbestemmelser, kan jeg ikke Andet end anse Bestemmelsen om de 5 Aar for den heldigste. Bælgel man et længere Tidrum, ville Gjenfjendelserne ikke, saaledes som man har sagt, blive sjældnere, men de ville tværtimod blive hyppigere, thi jo længere man udvider Tiden for Erhvervelsen af Forsørgelsesret, desto flere kommer der ind under deres Afdeling, som ingen virkelig Hjælp kunne faae, uden at blive sendte tilbage til deres Fødefommune. Det blev gjort gjældende af den høitberedede Indenrigsminister, at det egentlig ifølge Grundloven var Statens Pligt at yde den Trængende Understøttelse, og det Samme blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Ingerslev); men, sagde Ministeren, Staten benytter Kommunerne til at udrede Hjælpen, og det ærede Medlem sagde: Staten bruger Kommunerne til sine Organer og lægger Byrden over paa dem. Ja, det er det Sidste som er det Vigtige, thi det bliver derved til Syvende og Sidst Kommunerne, der komme til at bære